

DŮM, KTERÝ NEZAPOMÍNÁ... A NEODPOUŠTÍ.

STAČÍ PŘEŽÍT

ZÁŘÍ

HOROR

CARISSA ORLANDO

PŘELOŽILA JANA JAŠOVÁ

**STAČÍ
PŘEŽÍT**

ZÁŘÍ

Copyright © 2023 by Carissa Orlando
This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of
Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace
nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Jašová, 2025
Cover © Daniel Brout, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6638-3 (pdf)

STAČÍ PŘEŽÍT

ZÁŘÍ

CARISSA ORLANDO

PŘELOŽILA JANA JAŠOVÁ

FOBOS

*Tuto knihu věnuji všem dobrým lidem z katedry
psychologie na Univerzitě Jižní Karolíny, kteří
mě povzbuzovali k publikační činnosti, ale už
neřekli, co konkrétně bych měla vydat.*

- PROLOG -

Byl to dům našich snů.

Věděla jsem to od chvíle, kdy jsem do něj při prohlídce nemovitosti vstoupila. Pokud mám být upřímná, tak vlastně už od chvíle, kdy jsem viděla jeho popis v novinách. Ta prohlídka byla jen formalita. Klidně bych ten dům koupila, aniž bych do něj vstoupila.

Na druhou stranu toho v něm bylo k vidění ažaž. Viktoriánská stavba s kobaltově modrou omítkou a bílým lemováním, kterou obklopovala záviděníhodná terasa. Příjezdová cesta byla dlouhá, pozemek rozlehlý a místo dokonale izolované, ze všech stran chráněné stromy. Dům měl i vížku – opravdovou *vížku* –, díky níž působil trochu zastarale, ale malebně zastarale. Mé nohy se ještě ani nedotkly jediného oblázku na příjezdové cestě, a už jsem věděla, že to bude můj – *náš* – domov.

Nikdy předtím jsem žádný opravdový domov neměla, ani jako dítě ne. Naše rodina se hodně stěhovala, z domku do bytu, pak zase do domku, jeden čas jsme dokonce bydleli

v malém přívěsu – podle toho, jak jsme na tom v danou chvíli byli, jestli bral můj táta zrovna léky, nebo ne. Čím jsem byla starší, tím víc jsem toužila po něčem trvalejším, po domě se solidními základy, po místě, kde bych zapustila kořeny a stala se nepohyblivým předmětem. Když jsem opustila chaos naší rodiny, připadalo mi to jako krok tímhle směrem, i když při zpětném pohledu bylo asi trochu naivní předpokládat, že člověk může mezi dvacítkou a třicítkou dosáhnout větší stability. Dům a kořeny jsem si zrovna nenašla, ale našla jsem si manžela, což už k tomu mělo dost blízko.

Hal moje nutkání mít dům, domov, chápal. I jeho rodina byla hodně v pohybu, a co jsme se vzali, měli jsme společný sen pořídit si nádherný starý dům, pokud možno viktoriánský. Básnili jsme o tom, jak bude Hal sepisovat romány v pracovně s bytelným tmavým nábytkem, já budu vytvářet mistrovská díla ve sluncem zalitém ateliéru a naše dítě si bude spokojeně hrát v bujné zahradě. Snili jsme, jak ten dům vybavíme starožitným nábytkem, budeme pořádát opulentní večírky a nadšeným hostům nenuceně vyprávět o minulosti každého našeho zákoutí. Možná o nás dokonce vyjde článek v jednom z těch magazínů o historických obydlích, s fotografiemi, na kterých budeme sedět na pohovce v našem luxusním obývacím, pózovat v ložnici a pak ve skleníku (samozřejmě že budeme mít skleník), což byl středobod pro trochu jiné z našich fantazií. Hlavně jsme ale chtěli dům – domov –, který bude jen a jen náš. Místo, kde můžeme žít a stárnout a zemřít.

Samozřejmě že manželství se nikdy nevyvíjí tak, jak si člověk představuje. Hal měl problémy s vydáním svých textů

a protloukal se tak, že psal jako kreativec na volné noze povrchní články na zakázku do místních novin a zároveň učil pár předmětů na místní vysoké. Já prokládala péči o naši dceru Katherine různými příležitostnými pracemi – jako prodavačka, sekretářka, suplující učitelka. Malovala jsem, když jsme si mohli dovolit nakupovat výtvarné potřeby. Stěhovali jsme se stejně často jako v našich původních rodinách, z domku do bytu a zase do jiného domku a jiného bytu, jak nás poháněly okolnosti. Nikdy jsme neměli nic vlastního.

Ale po pár letech živoření (a která rodina tohle nezažila?), když se Kate blížila ke konci puberty, se nám pomalu začalo dařit. Hal vydal pár knih a získal skromný, ale stálý příjem z jejich prodeje. Já začala víc malovat a některé z mých obrazů vystavili v místní galerii. Našli jsme si slušně zrekonstruovaný domek k pronájmu, s domácím, který během let nijak drasticky nezvyšoval nájem. Usadili jsme se tam, zařídili si domácnost podle svého vkusu a na chvíli jsme skoro uvěřili, že je to naše. Skoro. Než Katherine odešla na vysokou (moje chytrá holčička získala plné stipendium), dosáhli jsme stability, ale náš sen o vlastním domě, viktoriánském nebo jiném, jsme odsunuli na neurčito. Už to nebylo podstatné. Byli jsme si domovem navzájem, a to nám tehdy víc než stačilo. Harold, Margaret a Katherine Hartmanovi – neukotvená trojčlenná rodina.

Už jsme nic ke koupi ani nehledali. Ani nevím, co mě přimělo nalistovat sekci realitní inzerce v novinách, které jsem četla jen zřídka, ale spatřila jsem tam ten dům v celé své kráse. Viktoriánský, jak jsme vždycky chtěli. Neskutečně starý.

Neskutečně krásný. A za cenu, kterou si Hal u realitní agentky radši třikrát ověřil, než jsme si vůbec domluvili prohlídku.

Potřeboval by pár menších oprav, to bylo jisté. Nicméně na stavbu, kde nikdo nebydlel od devadesátých let, kdy vlastnictví bez ceremonií přešlo z posledního majitele zpátky na banku, byl v nečekaně dobrém stavu. Dům byl skoro sto padesát let starý, ale stárl půvabně, působil vzosně a moudře, ne zchátrale a zanedbaně. Stačilo by vymalovat, sem tam natřít a vyměnit pár prken a místo bude zase jako nové.

Když nás realitní makléřka provázela po domě, s Halem jsme zírali s otevřenou pusou jako děti. Ukazovali jsme si, kam bychom dali jaký nábytek, zamlouvali si místnosti. Hal si jako pracovnu vybral velkolepou místnost v prvním podlaží a vymyslel, kde bude stát jeho psací stůl, ještě než za námi makléřka stačila vyjít po schodech. Já se rozhodla udělat si ateliér v zimní zahradě, už když jsem si prohlížela fotografie v inzerátu, a viděla jsem se, jak tam budu za slunných odpolední malovat. A samozřejmě jsme věděli, že naše ložnice bude v pokoji nahoře nad schody, kde po probuzení uvidíme ven z nádherného velkého okna.

„Je mou povinností vás upozornit, že v tomto domě došlo k úmrtí,“ ozvala se agentka, která se ještě snažila popadnout dech, jak za námi supěla do druhého patra. Nebyla ale zase tak zničená, aby jí uklouzlo slůvko „vražda“. „Totiž ke dvěma úmrtím. Paní domu a hospodyně. Ale to bylo už před víc než sto lety.“

Skoro jsme ji neposlouchali, měli jsme moc práce s představami nás dvou, jak upíjíme ranní čaj v posteli a vyhlížíme ven z okna.

„To už je hodně dávno,“ prohodil zasněně Hal.

„To je,“ potvrdila makléřka. „Tehdejší majitel, co... no, vždyť víte... zřejmě trpěl nějakou psychózou. Později si vzal život. Opravdu výjimečná tragédie.“

„V tak starém domě se něco takového dá skoro čekat,“ ozvala jsem se, ale ani jsem neposlouchala vlastní slova, zatímco jsem nakukovala do šatny. Šatny!

„Ta ostatní úmrtí v domě,“ prohodila realitní agentka tak tiše, že jí skoro nebylo rozumět, „už byla zřejmě přirozená.“

To jsem neslyšela, protože na mě Hal zrovna volal z koupelny, a mně málem vhrkly slzy do očí, když jsem uviděla vanu na nožičkách. Makléřce se zřejmě ulevilo, že se jí dál nevyptáváme, a prohlídka pokračovala.

Sklep mě moc nezajímal – byl nedokončený a bez oken, se špinavou podlahou a vlhkým zápachem. Probouzel v člověku pocit, že je s ním něco špatně, a naskočila mi tam husí kůže, ale usoudila jsem, že to je jen chladným vzduchem a špatným osvětlením. S Halem jsme se shodli, že se sklepem budeme muset něco udělat, až se sem nastěhujeme – nechat položit podlahu, líp vyřešit osvětlení a vyčistit ho, aby tak nepáchl. Už tehdy jsme o tom nemluvili moc nadšeně a mně se ulevilo, když mi došlo, že nebudeme mít moc důvodů do něj chodit: kotle na topení a ohřívání vody byly v komoře v zadní části domu, skříň s pojistkami v kuchyni. Nestrávili jsme ve sklepě moc času a nedošlo nám, že agentka zůstala stát nad schody a dívala se na nás z dobře osvětlené chodby.

Pak jsme vyšli za dům a na sklep v tu ránu zapomněli.

Kdybychom věnovali víc pozornosti všem těm hororům, které jsme během let viděli, možná by nám došlo, jak pošetile

se chováme, jenže to se nestalo. Místo toho jsme dům koupili a oslavili to šampaňským (já) a perlivým ciderem (Hal). Konečně jsme měli dům, který byl náš, jen *náš*. Kde jsme mohli žít a stárnout a zemřít. Katherine byla překvapená, když jsme jí to oznámili, ale měla radost. Slíbila, že nás přijede navštívit, až vyšetří trochu času, aby se mohla utrhnout od své nové, dobře placené práce, a své nové, úspěšné přítelkyně.

Stručně řečeno, byli jsme doma. Stručně řečeno, museli byste nás z toho domu vystrkat zatraceným sochořem. Nebo aspoň mě. Jak se ukázalo, Hal se z něj dal vypudit mnohem snadněji.

Prvních pár týdnů, kdy jsme tam bydleli, bylo nádherných. Ale tehdy byl samozřejmě teprve květen.

- KAPITOLA PRVNÍ -

Stěny domu už zase krvácely.

To se dalo očekávat: koneckonců bylo září.

To krvácení by nebylo tak hrozné, kdyby ho s železnou pravidelností nedoprovázelo noční sténání, které s postupujícím měsícem sílilo, až se k jeho konci proměnilo ve vřískot. Sténání začínalo kolem půlnoci a neutichalo dřív než kolem šesté ráno, takže se kvůli němu v noci skoro nedalo spát. Teď byl začátek měsíce, takže jsem v tom randálu přece jen dokázala zamhouřit oka, ale byl to přerušovaný spánek, který člověka moc neosvěžil.

Než Hal zmizel tam, kam zmizel, protahoval se vždycky tak, až přitom praskala celá jeho kostra. *Margaret*, říkával, *už stárneme*.

Mluv za sebe, odpovídala jsem mu, ale měl pravdu. Někdy jsem se cítila jako sám dům – impozantní, ale chátrající, vrzající ve větru a vydávající pochybné zvuky, které vycházely odkudsi ze základů. A všechno to zářijové sténání a vřískání mi rozhodně nepomáhalo cítit se mladší.

Na konec září a noční vřískot jsem se tudíž nijak netěšila. Bude to dlouhý měsíc. Ale tak to tady prostě chodí.

To krvácení vždycky začínalo v nejvyšším patře – v naší ložnici. Pokud se nepletu, tak přímo nad postelí. Bylo poněkud znepokojující otevřít ráno oči a jako první spatřit silný čůrek krve, crčící z vaší krásné tapety přímo vám na hlavu. To vám zajistilo vážně skvělý začátek dne. A pak jste vyšli do chodby a tam byla další krev, po kapkách vytékala z prasklin v tapetách a zvolna jako med se vsakovala do podlahy. Na strávení ještě před snídaní toho bylo ažaž.

Byl teprve začátek září, a tak se krev ještě nedostala k podlahovým lištám. Stačí ale týden a bude se hromadit v kalužích na podlaze a stékat ze schodů ve srážejícím se rudém vodopádu. Ke konci měsíce už musí člověk hodně obratně kličkovat, aby se dostal do chodby nebo sestoupil po schodech a nenechával pak krvavé stopy po celém domě. Za poslední roky jsem získala značnou praxi v tom, jak se vyhýbat krvi, ale i já jsem čas od času uklouzla, zvláště když vřískot nabral ty nejhorší grády. Spánková deprivace si na člověku holt vybere svou daň.

S těmi stěnami jsem si dělávala starosti, brala kbelík a saponát a drhla je, až jsem měla rozedřené ruce, jen abych další den zase viděla, jak je moje práce k ničemu. Ke konci měsíce už to bylo tak zlé, že sotva jsem přejela houbou po prasklině v tapetě, objevila se v té otevřené ráně, v níž se zeď znova a znova měnila, nová krvavá skvrna. *Tapety jsou zničené*, panikařila jsem, ale nikdy nebyly. V říjnu to všechno zase zmizelo. Teď už jsem nechávala zdi krvácet a trpělivě čekala, až to skončí.

První rok v domě se mě Hal snažil přesvědčit, že to krvácení je jen průsak. Rudý průsak vnější vlhkosti. Snažil se to takhle racionálně zdůvodňovat, i když už to dávno nedávalo smysl. Když už krev tekla po schodech a Hal byl skoro ochotný připustit, že to nejspíš nebude jen obyčejná vlhkost zvenčí, začal říjen a krev zmizela. Můj muž pokládal problém za vyřešený. Asi předpokládal, že to byla ojedinělá událost, vůbec ho nenapadlo, že by tyhle věci mohly být cyklické. Vypadal překvapeně, když se další září krev zase vrátila. *Další průsak*, rozumoval, ale nikdo tomu nevěřil. Všechno se samozřejmě změnilo po třetím září a Halovy názory na krvácení v září čtvrtého roku asi nejlépe vystihuje jeho náhlé zmizení. Možná bych se měla děsit, že mu tentokrát budu čelit sama. Jenže v tomhle domě jsem sama nikdy nebyla, no ne?

Nedokážu vám vysvětlit, proč stěny krvácely. Nedokážu vysvětlit, proč se v noci ozýval ten vřískot. Nedokážu vysvětlit spoustu věcí, které se v tomhle domě stávaly. Během let jsem si vytvořila několik pracovních teorií o tom, co se tu děje a proč je v září všechno mnohem horší, ale všechny jsou přinejlepším polovičaté. Člověk si nakonec musí přestat klást otázky a smířit se s tím, jak to je. Přizpůsobit se tomu. Takže když jsem se probudila pod krvácející stěnou a s hlavou zamlženou nedostatkem spánku po hodinách sténání, jen jsem přikývla a vstala jako každé jiné ráno.

Můj jediný plán pro dnešní den byl dodělat některý obraz. Minulé zkušenosti mě naučily, že s postupem měsíce je těžké soustředit se na malování nebo vůbec na cokoli, když

člověk nemůže spát, všude je krev a hluk a kolem běhají zmračené děti. A tak jsem chtěla vložit svou radost do nadějí, které mi pomůžou přečkat zbytek měsíce. Plánování je důležité. Tudíž jsem se usadila v ateliéru v zimní zahradě před prázdné plátno a doufala, že přijde inspirace. Brzy jsem ale zjistila, že zírám na plátno celé pokryté rudou, což nebylo nic moc originálního.

Poklepala jsem si štětcem na rty, zadívala se na rudé plátno a přemítala o tom, co malovat. Možná by bylo hezké vytvořit nějaký přírodní výjev – pokojné květiny, stromy kývající se ve větru –, ale všechno, co jsem před sebou viděla, byl dětský obličej, zmračený a vřiskající. Možná že malování dneska nebude to pravé.

Za očima se mi ozvala tupá bolest hlavy – předzvěst té skoro nesnesitelné migrény, kterou budu mít koncem měsíce – a já si povzdychla a vzdala to. Odložila jsem suchý, nepoužitý štětec na poličku na stojanu a vstala. Čaj. Je načas dít si čaj.

Když jsem se vydala z ateliéru do obývacího pokoje, slyšela jsem Fredricku, jak se pohybuje v patře a dělá tam něco v ložnicích. Věděla jsem, že všechny dveře v té chodbě jsou zavřené (*Co budeme dělat s pěti ložnicemi, Margaret?* ptal se mě Hal, když jsme pročítali inzerát. *Budeme mít hosty*, odpověděla jsem ve vzácně jasnozřivém okamžiku), ale stejně jsem slyšela ten šramot uvnitř, jiný než obvyklé zvuky, které zpoza těch zavřených dveří vycházely. Šoupání a šelestění, převlékání lůžkovin. Skřípání nábytku po podlaze v jedné místnosti, tichý náraz ve druhé. Fredricka byla dneska čilá.

Září na ni takhle působilo. Bývala horečnatější, chaotičtější. Nervózní. Jednou mi řekla, že nemá ráda září. Viděla jich už víc než sto, takže by to měla vědět.

Svou zářijovou energii vybíjela úklidem, rovnáním věcí a nesmyslným představováním nábytku. Nic z toho nebylo nutné, ale její úmysly jsem chápala. Tváří v tvář neovladatelnému člověk potřebuje pocit, že aspoň něco ovládat může. A tak jsem ji nechávala na pokoji.

Čaj obvykle chystala ona, ale zdálo se, že dneska to bude na mně. Trochu jsem se zamračila a sama sobě v tu chvíli připadala jako rozmazlené dítě. V duchu jsem se za to pokárala. Uvařit čaj není zase tak náročné a mít tady Fredricku byla celkem klika vzhledem k tomu, že jsme ji nezaměstnávali. Dalo by se říct, že jsme ji získali spolu s domem. Pravda ale je, že si na to člověk rychle zvykl. Když jsem obešla roh obývacího pokoje a vykročila do chodby, snažila jsem se vzpomenout si, kde máme čajové sáčky. Fredricka je možná přestěhovala. V září často přemísťovala věci, a ne proto, že by mi chtěla pomáhat. Co já vím, můžou být klidně strčené za záchodovou mísou.

Byla jsem tak zamyšlená, že jsem sebou trhla, když jsem zaslechla za zády hlas.

„Čaj, madam?“ zeptala se hospodyně. Takže nakonec není tak roztržitá, aby ho zapomněla uvařit.

Navzdory mému překvapení, že Fredricka je smluvně neošetřeným věcným břemenem nemovitosti, jsem si uvědomila, že si její přítomnost užívám. Byla vcelku příjemná, aspoň natolik, jak něco v tomhle domě příjemné být mohlo. Ovšem pohled na ni mě vždycky šokoval. Byla to vysoká

žena, svým způsobem impozantní jako sám dům, ale tvářila se uzavřeně a bezvýrazně, neochotná otevřít se a nechat nahlédnout pod povrch. A pak tady samozřejmě byla ta rána na hlavě, zející jako prasklá dýně v místě, kam se jí před sto lety zařala sekyra. Rána začínala nahoře na čele a protínala ho až po pravé obočí. Oko pod ním bylo v důsledku toho propadlé a zornička se v něm převalovala sem tam, už nezaostřená. Chvilí trvalo, než si na to člověk zvykl.

Usmála jsem se na ni. „Jestli máte práci, zvládnou to sama.“ „To mě vůbec nezdrží, madam.“ Fredricka proplula chodbou, která vedla kolem schodů a ústila do kuchyně, a její dlouhé šaty za ní vlály. Vydala jsem se tam taky.

Kuchyně byla nejsvětlejší místností v domě, se spoustou oken vyhlížejících na zeleň venku, která se zatím jen tu a tam blýskla žlutým či rudým lístkem. Pro mě byla jedním z největších lákadel domu, se dvěma velkými troubami, lesklým bílým dřezem a řadami zdobených skříněk (původní dřevo, jen si to představte). Ukázalo se, že tady bývá většinou klid, a tak jsem obvykle jedla u kuchyňského stolu místo ve vznešeně vyhlížející jídelně jen o pár kroků dál. Krev se z nějakého důvodu v kuchyni nikdy neobjevovala, takže když vypuklo září, byla tahle místnost obzvlášť blaženým útočištěm. Což bylo vážně požehnání, protože kdybych viděla, jak krev poskvvrňuje ty dokonale čisté povrchy – i když jen dočasně –, lámalo by mi to srdce. Byla jsem zvyklá vídat krev jen pár centimetrů od talíře (koneckonců většinu jídel chystala Fredricka), ale někde člověk musí stanovit hranici.

Fredricka se začala zabývat konvicí, natočila do ní vodu a postavila ji na sporák. Nechtěla jsem stát jako socha

a jen se nechat obsluhovat, a tak jsem se vydala z kuchyně ke dveřím do sklepa, abych zkontrolovala dřevěná prkna přitlučená do rámu. Nedávno jsem je měnila, ale stejně jsem za každé z nich zatahala, abych se ujistila, že drží pevně. Čtyři držela, ale jedno se viklalo. Prohlédla jsem hřebíky – přesně jak jsem si myslela, uvolnily se. Rok poté, co došlo na ta prkna, jsem zjistila, že to hřebíky čas od času dělají. Kontrola prken byla nezbytná. V duchu jsem si poznamenala, že tohle jedno budu muset vyměnit. Nebylo to ještě naléhavé, ale tyhle věci bylo lepší řešit spíš dřív než později. Chytila jsem za kliku a stiskla. Dveře zůstaly zavřené, prkna je držela v rámu pevně. Přejela jsem prstem po prasklině, která se tam objevila nedávno a táhla se od horního okraje dveří asi do poloviční vzdálenosti ke klíče. Byla ostrá, ale ne tak hluboká, aby narušila celistvost dřeva. Všechno vypadalo víceméně tak, jak mělo.

Vrátila jsem se do kuchyně a všimla si, že se vedle sporáku zhmotnil Elias. Povzdychla jsem si. Ten kluk býval trochu otravný.

Eliasovi bylo devět nebo deset, nikdy jsem si to nezapamatovala přesně. Ať už mu bylo, kolik chtělo, byl vyzáblý, s čupřinou nezkrotných tmavých vlasů. Vždycky vypadal stejně – ztrhaně a prázdně, špinavá bílá bavlněná košile mu visela přes tmavé šortky a jednu rozdrbanou podkoženku měl shrnutou ke kotníku. Zíral na mě mlčnými očima v trucovitém obličejí. Neměl žádné viditelné rány jako Fredricka, ale nějak se mu dařilo být stejně děsivý jako ona, ne-li víc. S Eliaselem jsem se nedokázala bavit tak jako s hospodyní, i když bůh ví, že jsem se snažila. Vyptávala jsem

se ho na různé věci a vybízela ho, aby namísto „ano“ klepl nohou jednou o podlahu a dvakrát, když bude odpověď „ne“. Snažila jsem se ho přimět, aby pohyboval planžetou po spiristické tabulce; dokonce jsem vyslovovala různé nehoráznosti o druhé světové válce, jen abych z něj dostala nějakou reakci. Nic. Nerada to říkám, ale začala jsem se k němu chovat jako ke kytce v květináči: mluvila jsem na něj, aniž jsem očekávala nějakou reakci, nebo i jen to, že mě slyší. *Vypadá to, že dneska bude pršet, Eliasi. To je divné, že pořád nepřišla pošta, vid? Ne snad, že bych čekala něco jiného než účty.* Elias na mě jenom zíral.

„Mám vám připravit něco k jídlu, madam?“ zeptala se Fredricka, která procházela kolem Eliase, jako by tam vůbec nebyl. Ti dva spolu neměli nic společného a nikdy jsem je neviděla, že by na sebe promluvili. Dokonce jsem původně předpokládala, že Fredricka ho ani nevidí, až se o něm jednoho dne zmínila jako o „tom chlapci“. Jestli on vnímá Fredricku, to se nedalo nijak zjistit, protože on sám vůbec nemluvil. Jen opakovaně kvílel.

„Co třeba topinku?“ navrhla jsem a vydala se do spíže pro chleba, abych ho přinesla dřív, než to stačí udělat ona. Měli jsme elektrický topinkovač, jenže Fredričina schopnost používat moderní technologie vynalezené až po její smrti byla přinejlepším sporadická. Ukázala jsem jí, jak se s toasterem zachází, a dokonce ji jednou přiměla, aby ho použila. Stejně ale radši opékala chleba na vidlici nad ohněm, jak byla zvyklá odjakživa. Chápala jsem to a dokázala se do ní vžít (nejsme snad všichni otroky svých zvyků?), ale trvalo to hrozně dlouho a já měla hlad.

„Myslím, že máme ještě trochu jahodového džemu,“ ukázala jsem na lednici, aby měla Fredricka pocit, že má co na práci. Po měsících a měsících přesvědčování, že není povinna dělat nám hospodyni a může se tady na zemi věnovat tomu, čemu sama chce, jsem zjistila jedno: Fredricka je tady zřejmě schopná jen dělat dál svou práci a ode mě pouze chce, abych jí zadávala úkoly. Nakonec proč ne.

Elias mě sledoval očima, které nikdy nemrkaly, jak nesu chleba ze spíže a vyndávám talíř z kredence. Byl jako Mona Lisa, jeho oči mě s nevyzpytatelným výrazem provázely po místnosti. Zpočátku to bylo znepokojující, ale i na takové věci si člověk zvykne.

Fredricka se přehrabovala v lednici. „Opravdu máme jahodový džem, madam, ale kdybyste chtěla, máme i ostružinový.“

„Ostružinový zní dobře, radši ten.“ Vydala jsem se s chlebem k topinkovači. Elias stál přímo před ním a jeho prázdné oči zíraly do mých. Tak tohle bude problém.

„Pardon, Eliasi.“ Hoch neodpověděl ani se nepohnul, ale to jsem ani nečekala. Natáhla jsem se přes něj k topinkovači. Když se k němu moje paže přiblížila, jeho bílý obličej zčernal, jako by byl hodně dlouho v ohni. Mléčné oči se změnily ve žhnoucí uhlíky a ústa se roztáhla do zející tlamy, až se zableskly špičáky. Zaječel a vrhnul se po mé paži. Nesnášel, když někdo narušoval jeho osobní prostor. Já už ale měla v téhle hře praxi. Hbitě jsem strčila krajíc do toasteru, stiskla páčku a během pár vteřin rukou zase ucukla, takže se o ni Eliasovy tesáky jen lehce otřely. Jen škrábnutí, ani to nekrvácelo. Nebudu si to ani muset polévat kysličníkem. Nebylo

to poprvé, kdy jsem si připravovala jídlo a zároveň uhýbala před tesáky mrtvého dítěte, které mi chtělo fyzicky ublížit.

Když jsem Eliasovi upřela šanci připravit mě o kus ruky, znova zavřísknul. Znělo to jako vzdalující se zvuk tryskového motoru. Hoch se propadl do sebe a zmizel. V kuchyni se znovu rozhostilo ticho, rušené jen cinkáním zavařovaček, jak za mnou Fredricka rovnala džemy na linku.

Většina věcí v tomhle domě nechávala Hala na pokoji a místo toho se rozhodla obtěžovat mě – z důvodů, kterým jsem nerozuměla a nepřipadaly mi fér. Jen Elias byl výjimkou. Zřejmě si Hala oblíbil, i když to dával najevo agresivněji, než jak svou náklonnost lidé běžně projevují. Netušila jsem, co za tím je, ale Elias se často zjevoval v místnosti, ze které Hal udělal svou pracovnu. Možná to býval chlapcův dětský pokoj nebo snad právě tady zemřel. Hal mu bohužel náklonnost neoplácel. Naprosto jsem ho chápala, ale proč vynakládat tolik energie na nenávisť k něčemu, co většinou jen zírá a občas se vás pokusí kousnout? Stačilo se držet mimo dosah jeho zubů – což bylo vzhledem k okolnostem dost snadné řešení.

Fredricka vytáhla topinku z toasteru a štědře ji namazala džemem. Podala mi talíř a vrátila se k chystání čaje, zatímco já se posadila ke kuchyňskému stolu a zamyšleně přezvykovala. Když jsme se sem s Halem nastěhovali, bylo na nás trochu moc vidět při jídle Fredričino zranění; přistihla jsem se, že se u toho musím dívat jinak. Jenže i na hrozné věci si člověk časem zvykne. Dneska už jsem ji dokázala sledovat bez problémů, zatímco jsem jedla, olizovala si z prstů džem a přemítala, co se zbytkem dne. Sice jsem toho

měla na práci jen málo, ale ráda jsem si v duchu sestavovala rozvrh. Dny měly ve zvyku trochu splývat, zvláště potom, co Hal odešel. Pomáhalo mi plánovat si úkoly a pak je plnit.

„Chtěla jsem si dneska odpoledne vyjít na procházku,“ prohodila jsem k Fredrice mezi dvěma sousty, „ale vypadá to na déšť. Škoda. Nechci sedět celý den doma jako pecka.“

„Když čert drží opratě, člověk nic nenadělá,“ prohodila hospodyně.

„To je pravda. Možná si zacvičím jógu.“ Nebylo moc pravděpodobné, že bych se do toho pustila, ale vyslovit to mi pomáhalo cítit se výkonná a věděla jsem, že Fredricka mi to nevymlouvat nebude. „Do konce měsíce už toho asi moc nenamaluju. Dokážu myslet jen na dětské obličej a rudou barvu. A to už jsem malovala stokrát.“ Myslela jsem taky na Hala, ale to už jsem nahlas neřekla. Nemělo moc smysl na něj vzpomínat, často ani zřídka.

Fredricka mou pochybnou inspiraci nijak nekomentovala. Postavila přede mě šálek. „To zní báječně, madam.“

Poděkovala jsem jí a napila se čaje, zatímco jsem se snažila přemýšlet nad jinými aktivitami pro tenhle den. Dny byly čím dál jednodušší, splývaly dohromady.

Fredricka se nervózně ošila. „Pokud dovolíte, madam, ráda bych se vrátila k práci v patře. Musím převléknout spoustu postelí.“

„Víte, že to povlečení nemusíte měnit,“ namítla jsem, i když jsem si uvědomovala marnost své námitky. Fredricka opravdu nemusela měnit povlečení, ale svým způsobem vlastně ano. Poháněla ji síla, kterou zřejmě nepochopím

dřív, než sama umřu. Svalová paměť a tyhle věci. „Ty postele nikdo nepoužívá.“

„Povlečení se musí měnit, jinak bude zatuchlé.“

Nemělo smysl se s ní přít. Mávla jsem na ni rukou. „Prosím, klidně běžte. Děkuju za čaj.“

„Nemáte zač, madam.“ Fredricka se otočila a chystala se vyplout z kuchyně. Cestou ven se ale ještě zastavila u mého telefonu, který se tiše nabíjel na lince. Otočila ke mně hlavu. „Myslím, že madam brzo zjistí –“ ukázala bradou na telefon, „– že dostala zprávu od své dcery.“

Topinkovač jí dělal problémy, ale pokud šlo o chytrý telefon, neměla ani ponětí, jak ho používat. Nikdy se ho nedotkla, ani v září, kdy pořád stěhovala věci po domě. Bylo to úplně mimo její technologické dovednosti, a tak se větší chovala, jako by ten přístroj ani neexistoval, podobně jako to dělala s Eliasem. Záhadně ale chápala to, jak mě můj telefon spojuje se světem, a měla neskutečnou schopnost vycítit, kdy jsem zmeškala hovor. Upozorňovala mě taky na zprávy a hlasovky, o kterých jsem nevěděla.

Sakra. „Díky, Fredricko,“ pokývla jsem na ni a vstala, abych se šla podívat. Pohlédla jsem na displej. Jeden zmeškaný hovor, jedna hlasová zpráva a několik zpráv, všechno od Katherine.

Zavolej mi zpátky, psala mi dcera. A pak: Co nejdřív. Potom: Nutně s tebou potřebuju mluvit kvůli tátovi.

Sakra sakra sakra. Katherine byla čím dál neodbytnější. Předtím mi jen psala, což bylo snadnější ignorovat. Potom začala volat a vyhýbat se tomu už bylo těžší. Teď volala skoro denně a zprávy, které navazovaly, jen podtrhávaly zvy-

šující se naléhavost. *Já to nevzdám*, vzkazovaly mi. *Jsem vytrvalejší než ty*. Měla bych jí zavolat zpátky, uchlácholit ji.

Telefon mi cinknul v ruce. Další zpráva od Katherine, které asi zvonilo v uších. *Ty mě ignoruješ!*

Povzdychla jsem si.

Prst mi zůstal viset nad displejem. Už jsem chtěla stisknout ikonku volání, když jsem vzhlédla a postřehla malou, útlou postavu, vznášející se mlčky poblíž dveří do sklepa, jako by tam doopravdy ani nebyla, ale zároveň byla. Holčička s nažloutlou pletí a zacuchanými, špinavými vlasy, které jí visely kolem obličeje. Měla šaty, které snad kdysi bývaly modré se vzorkem bílých květin, ale teď byly spíš břidlicové, skoro zčernalé. Někdy v minulosti se jí muselo stát něco hrozného s lebkou. Když na mě totiž zírala, jedno oko jí vytékalo z důlku.

Všechno v tomhle domě na mě zíralo. Ti malí rošťáci jako by se mnou hráli, kdo z nás první mrkne.

Angelica, tohle byla Angelica. První z mnoha, kteří se teprve objeví, něco jako první varování. *Už přicházejí*. Neznala jsem jména jich všech, ale to dívenčino ano.

„Ahoj, Angelico,“ pozdravila jsem ji a položila telefon zpátky na pult. Nakonec bylo září. V září vždycky přicházely děti, jedno za druhým.

Angelica nic neříkala. To ona nikdy. Zvedla ruku, hubenou a kloubnatou jako sukovitá větev, a ukázala špinavým prstem na dveře do sklepa.

Ach ano, jednou jsem na to skočila. To první září, když jsem si myslela, že ta zjevení jsou záhada, kterou musím vyřešit. Hrála jsem si na amatérskou pátračku a vrhala se za

všemi stopami, které mi ti malí rošťáci podsouvali. Teď už jsem byla moudřejší. Některá tajemství nepotřebují odhalit, jen se s nimi člověk musí naučit žít. To byl jeden z důvodů, proč byly dveře do sklepa zatlučené prkny. Lépe řečeno jeden z mnoha důvodů.

„Ty víš, že to neudělám, Angelico,“ prohodila jsem.

Ona samozřejmě neodpověděla. Namířený prst se ani nezachvěl.

„Ráda tě zase vidím,“ změnila jsem téma. Nečekala jsem odpověď, ale stejně jsem chtěla být zdvořilá.

Mlčení. Namířený prst.

„No,“ zvedla jsem telefon z linky a rozhodla se, že Katherine zavolám ze svého ateliéru, „měla bych jít. Mám dneska nějakou práci.“

Odvrátila jsem se od ní a už jsem byla skoro venku z kuchyně, když jsem za sebou uslyšela slabý hlásek. „Je tam dole.“

Otočila jsem se k Angelice. „Prosím?“

„Je tam dole,“ zopakovala hlasem, který zněl jako zrezivělá zvonkohra.

Angelica obvykle nemluvila – to nikdo z nich, až na Fredricku. Jistě, vydávali slabé zvuky – vzlykání, kvílení, vytí, vřískání nebo ten skomírající tryskový motor, což měl ve zvyku Elias –, ale nikdy to nebyla slova nebo celé věty. Podívala jsem se, co se stalo, že se to změnilo. Asi jsem za to mohla já, když jsem ignorovala ten prst ukazující do sklepa, místo abych se tam šla podívat jako ta pošetilá ženská, kterou jsem byla minulé září. Když byla Katherine malá a já jí zakázala vzít si sušenku před večeří, kvílela a brečela a dupala, protože věděla, že pokud budu hodně unavená, někdy

to vzdám. Už tenkrát byla vytrvalejší než já. Jestli tímhle Angelica dává najevo vzdor, tak ať. Ta už mě ve vytrvalosti jako Katherine netrumpfne. Teď už jsem silnější a v sázce je toho víc.

Jinak měla samozřejmě pravdu, vážně byl ve sklepě. Byl tam od té doby, co jsme se sem s Halem přestěhovali. Ve sklepě zřejmě žil, proto taky ta prkna.

Napadlo mě, jestli budou mluvit i ostatní, až se objeví. Část mě toužila po někom dalším, s kým bych si mohla povídat, ale nebylo moc pravděpodobné, že by se s těmi rošťáky daly vést zajímavé rozhovory.

„Já vím, Angelico,“ odpověděla jsem. „Děkuju.“ Otočila jsem se a vydala se do ateliéru. Za sebou jsem uslyšela něco jako zalapání po dechu, které se změnilo v pronikavé zavřísknutí, a pak náhle zavládlo ticho. Angelica byla pryč, aspoň prozatím.

Katherine zvedla telefon po prvním zazvonění.

„Co to má kruci znamenat?“ vyhrkla místo pozdravu. „Sháním tě už celý týden!“

„Ahoj, drahoušku. Jak se máš?“

„Mám se tak, že si dělám zkurvený starosti,“ odsekla. „Mami, nemůžu sehnat tátu.“

„Nemluv sprostě,“ napomenula jsem ji. *Do prdele.*

Svezla jsem se do křesla v zadním koutě ateliéru. Kromě kuchyně byla tohle má nejoblíbenější část domu, takže jsem usoudila, že to bude vhodné místo pro pravděpodobně nepříjemný rozhovor. Stěny jsem vymalovala žlutě, což byla veselá, zářivá barva, pokud svítilo slunce. Dneska ale byla

obloha jako šedivý poklop a žlutá tady působila nemístně, jako by mě svou jásavostí popichovala, zatímco všechno kolem bylo temné. Jako bych nebyla dost sklíčená i bez toho.

„Mami, mluvím vážně,“ ozvala se Katherine. „Volám mu už celý týdný a vždycky to skočí do hlasový schránky. A teď už ani nejde nahrát vzkaz, protože hlasovka je plná. Víím, že nerad telefonuje, ale tohle není normální. Co se děje?“

Odkládala jsem tenhle rozhovor, jak jsem jen mohla. Poštile jsem doufala, že ho dokážu odsouvat až do října, ale věděla jsem, že mi to nevyjde. Bylo to těžké. Než Hal odešel, Katherine volala aspoň jednou týdně, a sice jsme se většinou bavily jen my dvě, ale obvykle mě požádala, abych na chvílku předala telefon tátovi, že ho chce pozdravit. Katherine a Hal si nikdy nebyli zvlášť blízcí, ale ona se s nezavíděnímhodným úsilím snažila udržovat s otcem aspoň zdání normálního vztahu. A tak s ním při telefonátech se mnou krátce mluvila, mlhavě ho ujišťovala, že se její kariéra dobře vyvíjí, nebo se aspoň zdvořile ptala na Halovy názory na počasí. Jejich hovory trvaly tak tři minuty a nikdo z nich to nechtěl protahovat. Připadalo mi, že si to Katherine vždycky odškrtne ze seznamu povinností: *mluvila jsem s otcem, smála se jeho vtipům, nedávala najevo žádnou nevraživost*. Minimální dceřiná povinnost splněna. Problém byl v tom, že teď jsem jí s Halem nemohla dopřát ani ty tři minuty, a nebylo moc pravděpodobné, že by se jí otec ozval sám.

„Mami.“ Znělo to nesmlouvavě. „Musíš mi říct, co se děje.“

Udržovat zdání, že se neděje nic, bylo v posledních týdních čím dál těžší. Prvních čtrnáct dní poté, co Hal zmizel, jsem dokázala odmítat její prosby o předání telefonu otci

s tím, že zrovna není doma nebo že pracuje na novém ro-
mánu a nechce, aby ho někdo rušil. Jednou jsem dokonce
předstírala, že mu ji jdu předat, a vyšla s mobilem v ruce až
nahoru do jeho pracovny.

„Hale,“ zavolala jsem do prázdna, „Katherine tě chce po-
zdravit.“ Přitiskla jsem si telefon k břichu a doufala, že to
můj hlas ztlumí natolik, aby se Katherine nedivila, proč
neslyší jeho odpověď.

Stála jsem tam v tichu, zírala na prázdnou pracovnu a od-
hadovala, jak dlouho by trvalo, než by se vyjádřil – kdyby
tam byl. „Promiň, zlatíčko, teď s tebou nemůže mluvit. Ale
pozdravuje tě a stýská se mu po tobě.“

Když jsme se ten den s Katherine rozloučily, zůstala jsem
u Hala v pracovně, jako by tam celou tu dobu byl. Vidě-
la jsem vrstvičku prachu na jeho psacím stole. Fredricka
se téhle místnosti většinou vyhýbala – radši se držela dál
z Halova dohledu, stejně jako většina ostatních příznaků –,
ale mohla bych jí říct, že pokud si přeje, teď už tam může
uklidit. Otočila jsem se a spatřila Eliase. Stál přímo přede
mnou a zíral na mě těma mléčnými očima v obličeji, který
v mé blízkosti už začínal černat.

„Nekoukej na mě tak,“ zamumlala jsem.

Místo odpovědi vycenil zuby.

Ale mohla jsem před tím uhýbat jen po omezený čas, než
si Katherine začne dělat starosti. Během našeho posledního
telefonátu se zmínila, že už s tátou dost dlouho nemluvila.
„Vím, že má hodně práce, ale mohla bys mi ho dát aspoň na
vteřinku, abych ho pozdravila?“

„Není tady,“ vyhrkla jsem. „Mrzí mě to, ráda bych –“

„Před chvílkou jsi říkala, že pracuje na novém románu,“ přerušila mě dcera.

Do prdele. Jo, to jsem řekla. „Vážně? No, myslela jsem si to,“ zablekotala jsem, „ale ukázalo se, že tady není. Spletla jsem se, promiň.“

Katherinin hlas už zněl podezíravě, ale ne natolik, aby ztropila scénu – aspoň zatím ne. „No a můžeš ho požádat, aby mi zavolal, až se vrátí? Ráda bych slyšela jeho hlas.“ To poslední byla tak trochu lež, a očividná.

„Určitě, zlatíčko, vyřídím mu to.“

Nevyšídila jsem. Lhát můžeme obě.

To už bylo víc než před týdnem a Katherinininy obavy už oficiálně vystoupaly nad tu úroveň stresu, kdy se člověk cítí oprávněný vyvolat scénu.

„Mami.“ Její hlas zněl ostře. „Kde je táta?“

Zhluboka jsem se nadechla a zabořila se do křesla, jako by mě to mohlo připravit na smršť výčitek, která už byla jen pár vteřin daleko. „Je pryč, miláčku.“

„Pryč? Jak to myslíš – pryč?!“ Chtěla upřímnou odpověď, jenže ta jí nepomohla cítit se o nic líp. Mohla jsem ji varovat, že to tak dopadne, ale neposlouchala by mě.

„Myslím to tak, že už tady není.“

Kolem oken přeletěl velký pták tak blízko, že se jeho křídla málem dotkla skla. Další známka toho, že už je září. Když jsme se sem s Halem přestěhovali, rozvěsili jsme všude ptačí krmítka, jenže vzápětí jsme zjistili, že máme pozemek plný opeřených mrtvolek, s krky zlomenými od nárazů do našich oken. Pokusili jsme se přemístit krmítka jinam a okna polepili malířskými páskami, ale brzy jsme zjistili, že ptáci si

nepletou sklo s prázdným prostorem, ale že úmyslně narážejí do tvrdých stěn našeho domu. Sebevražedně. Hal se mi snažil namluvit, že je to normální, že to ptáci někdy dělávají, ale i on musel připustit, že takové množství ptačích sebevražd je neobvyklé. A tak jsme krmítka sundali. V září jsme i tak měli svůj příděl mrtvých ptáků zajištěný, ale čím méně jich sem přilétalo během roku, tím méně mrtvolek jsme museli uklízet a to se taky počítá.

„Táta odešel?“

„Bohužel ano, zlatíčko.“ Kvůli nám oběma jsem se snažila zachovat klidný hlas.

„Ježíši Kriste, mami, proč jsi mi to neřekla? Jak je to dlouho, co odešel?“

To byla zajímavá otázka, jejíž odpověď závisí na tom, jak člověk definuje „odchod“. Zdálo by se, že to je jednorázový akt: někdo tady je a pak tady není. Nicméně zkušenost napovídá, že odcházení je spíš proces, který má svá stadia. Odešel Hal, když se mnou přestal spát v manželské posteli a radši se svalil na svůj psací stůl? Odešel, když mi řekl, že už v tomhle domě nechce dál bydlet, že je mu jedno, jestli při jeho prodeji přijdeme o spoustu peněz nebo ho ani neprodáme, jen že se z něj prostě vážně potřebuje dostat pryč? Odešel, když jsem si poprvé dupla a řekla ne, neprodáme ho, já odsud nikam nepůjdu, tohle je náš domov? Odešel v jednom z těch dnů, kdy už jsme spolu nemluvili, jen proplouvali domem po vlastních trasách jako zjevení následující svou svalovou paměť? Anebo až ten den, kdy byl opravdu pryč, kdy se rozhodl, že už to tady dál nemůže snášet? Kdy se za ním dveře pomaloučku zavíraly, ale pneumatiky

taxíku na štěrkou vyrazily rychle vpřed? (*Jedte*, vyštěkl asi na řidiče.)

Další hluboký nádech. Tohle se Katherine nebude líbit. „Asi před měsícem.“

„Před měsícem?!“ Teď už ječela. Odtáhla jsem si telefon od ucha. „Je pryč už celý měsíc? A tys mi to neřekla? Do prdele proč, mami?“

„Nemluv sprostě.“

„Kam šel? Kde teď je?“

„To nevím jistě.“ Hal už neměl žádné příbuzné a tady v okolí neměl ani přátele. Myslím, že když vyšel ze dveří, neměl ještě žádný plán. Mohl být na tom místě, kam mizel Elias, když se propadl sám do sebe. Hal byl prostě pryč. „Možná je někde v hotelu. Myslím.“

„Ty myslíš? V hotelu, celý měsíc?“

„Já nevím, miláčku.“

„To ale nevysvětluje, proč mi nebere telefon. Proč ignoruje mě?“ Katherinin hlas zněl na chvíli zase dětsky trucovitě, jako když se ptala, proč si nemůže dát sušenku před večeří. „Jsem kurva jeho dcera, ježíši!“

„Nebud' sprostá.“

„Ozval se ti? Mluvilas s ním od té doby?“

„Ne,“ přiznala jsem. „Ani jednou.“ To byla pravda. Hal se odmlčel a já ho nechala.

„To nezní, jako by jen odešel,“ vyhrkla Katherine pronikavým hlasem plným paniky. „To zní, jako by spíš zmizel.“

Zamručela jsem na znamení vlašného souhlasu. Ano, tak se to taky dalo brát.

„Co když se mu něco stalo, mami?“

Zase ta sémantika. To záleží na definici výrazu „stát se“. Rozhodně se mu – nám oběma – staly různé věci během té doby, kdy jsme tu bydleli. Vlastně hrozné věci. Hlavně to loňské září. Bylo dost pravděpodobné, že co Hal odešel, pár věcí se mu taky stalo, ale jistě ne tolik. Rozhodně ne víc. „Co tím myslíš?“

„No –“ Katherine pečlivě volila slova, „– co když je v nějakým průšvihů? Víš, jako... předtím?“ Nerozváděla to. S mou nechutí mluvit o minulosti nesouhlasila, ale podřídila se tomu, i když zdráhavě.

„Aha, no – ne, to si nemyslím,“ odpověděla jsem. „Ale vyloučit se to nedá.“

„A tobě se vůbec nijak neozval.“

Nebyla to otázka, ale i tak jsem odpověděla. „Ne, zlatíčko.“ Ze starého hrníčku jsem vytáhla štětec a začala z jeho rukojeti nehty odloupávat zaschlou barvu. Napadlo mě, jak dlouho se tenhle rozhovor bude ještě točit v kruhu.

„Ježíši, mami, ty mluvíš, jako by ti to bylo úplně jedno!“ vyjela na mě Katherine. „Copak tě to vůbec netrápí? Táta zmizel!“

„Samozřejmě že mě to trápí.“ Sledovala jsem, jak se velká vložka barvy po pořádném dloubnutí mého nehtu odloupala z rukojeti štětce. „Asi jsem jen prostě už měla trochu času si na to zvyknout.“ I tohle byla do jisté míry pravda. Hal byl ty měsíce před svým odchodem tak odtažitý, že bylo těžké zaznamenat nějaký rozdíl v tom, že už tu není ani fyzicky. Jako by tu ani nikdy nebyl. A pak, nemělo moc smysl dělat si starosti s někým, kdo už v domě není, když mi mnohem víc starostí dělaly bytosti, které tu byly. A že se s postupujícím

zářím bude počet těchto obavy vzbuzujících individuí jen zvyšovat.

Jenže Katherine – která nikdy moc neprotestovala proti našim polovičatým výmluvám, proč ji sem ještě nemůžeme pozvat na návštěvu – nevěděla nic o jejich rostoucím počtu v tomhle domě a já jí o tom nic vykládat ani nehodlala. Vzbudilo by to jen další otázky. Další starosti. Požadavky, abych odsud odešla. Anebo ještě hůř – požadavky, abych sem Katherine nechala přijet a ona mohla ty hrůzy vidět na vlastní oči. O nic z toho jsem nestála.

Katherine si povzdychla. Zavládlo ticho a já si na jednu příjemnou vteřinu pomyslela, že teď už můžu náš hovor ukončit. „A proč táta vůbec odešel?“ zeptala se dcera pak.

Nedokázal tady strávit další září. „To nemusíme rozebírat, zlatíčko. Měl svoje důvody. Víš, jaký někdy je.“ Slyšela jsem přezíravost ve svém hlase, a ještě než jsem domluvila, mi bylo jasné, že tahle odpověď ji neuspokojí.

„Jo, vím, jaký někdy je,“ odsekla mi. „A právě proto by sis měla dělat mnohem větší starosti, než si děláš. Protože si je taky dělám já. Vážně, celý měsíc bez jediného kontaktu? S tebou ani se mnou? Tady se něco kurevsky podělalo.“

Nadechla jsem se, abych Katherine zase pokárala za ten výraz, ale než jsem to stačila udělat, vyrazila ze sebe: „Jedu k vám.“

Ne, ne, ne.

„Ne, ne, ne,“ vyjekla jsem až trochu moc rychle. „Vážně, nedělej si s tím hlavu. Táta určitě jen potřebuje trochu vypustit páru, a než se nadějeme, zase se vrátí. Až se objeví, slibuju ti, že ti hned –“

„Jedu,“ přerušila mě Katherine. „Někdo musí zjistit, co se stalo, zjistit, kde je, a tobě je to očividně fuk, takže to zbývá na mně. Stejně mám fůru nevybraný dovolený.“

Zavrtěla jsem hlavou, i když mě přitom Katherine nemohla vidět. Aby moje dcera přijela na delší dobu sem do domu – poprvé, a navíc ještě v září –, to byl ten nejhorší scénář ze všech. Já už věděla, jak to v září zvládat. Věděla jsem, komu z nich se vyhýbat a jak se jim vyhýbat. Katherine ne. Pro nováčka tady bylo září noční můrou. Tak hroznou, že Hal – který tady úspěšně prožil první dvě září a ne tak docela úspěšně to třetí – radši utekl, než by čelil čtvrtému.

„Katherine, já... můžu zavolat na policii. Nahlásit ho jako pohřešovaného.“ Slyšela jsem ve vlastním hlase zoufalství a doufala, že ona ho neslyší. „Ať se tím zabývá policie. Ti toho zvládnou mnohem víc než ty nebo já.“

„Přijedu právě proto, že jsi tohle neudělala už dávno.“ V dálce jsem uslyšela klapot klávesnice. Katherine seděla u počítače, nejspíš hledala spojení sem na jih. Vlak už vyjel a nedal se zastavit. *Do prdele.*

Až se Katherine dozví o přízracích – nebo hůř, až je uvidí na vlastní oči –, udělá si svůj názor. Nebude z toho mít radost. Bude mě nutit, abych odešla. A Katherininu naléhání by dokázalo být tím beranidlem, které by mě odsud mohlo vyštouchat. Přesně to jsem nechtěla. Tohle byl můj domov.

„Katherine, teď právě není vhodná doba na návštěvy,“ vyhrkla jsem a zoufale se snažila najít nějaký důvod, který by byl uvěřitelnější než pravda. Pomohlo by vyvolat v ní soucit? „Dům je v hrozném stavu. Co tvůj otec odešel, moc jsem tady neuklízela.“ Nebo argumentovat logistikou? „Ne-

mám připravený žádný pokoj pro hosty a není tady ani nic k jídlu.“ Co varování před nepohodlím? „A střechou protéká, chci to dát spravit už nějakou dobu, ale nedostala jsem se k tomu.“

Nezabralo nic. „Jedu k vám.“ Další tukání do klávesnice. „Na desátýho jsou volný letenky. Dělán si rezervaci.“

Byla jsem v koncích. Do desátého se tady situace pořádně vyhroťtí a s každým dalším dnem se bude dál zhoršovát. Angelica už bude mít aspoň jednoho dalšího kamaráda (spíš ale víc), Fredricka bude neustále stěhovát věci, všude bude krev a vřískot – bože, ten vřískot. Jen Elias bude víceméně pořád stejný. Aspoň něco.

„Kdybys s tím mohla počkat aspoň do října –“ teď už jsem skoro prosila, „– to bych dokázala dát dům do pořádku.“ V říjnu bude všechno klidnější. Nikde žádná krev. Fredricka bude vyrovnaná. Angelica a její malí kamarádi zmizí. V noci bude zase ticho. Ano, domem se pořád tu a tam budou prohánět přízraky, ale bude mnohem snadnější zařídit, aby o nich Katherine nevěděla.

„Mami, na ten dům kašlu,“ prohlásila moje dcera, i když to by vážně, vážně neměla.

„Katherine...”

Další datlování. „Zabukovala jsem si to,“ oznámila mi. „Přiletím desátýho dost pozdě, takže na noc zůstanu v hotelu u letiště. A jedenáctýho přijedu k tobě.“

A bylo to tady. Ten výsledek našeho rozhovoru, kterému jsem se tak zoufale chtěla vyhnout. Stiskla jsem pevně víčka a pátrala po něčem, co bych mohla říct. Moje ústa ale nezvládla nic jiného než se naprázdno pootevřít.

„Zase se ti ozvu,“ slíbila Katherine. Když získala, co chtěla, už zřejmě necítila potřebu se mnou dál mluvit. „Neboj se, mami – najdeme ho.“ Dodala to zdánlivě bezděčně, jako by nás obě chtěla přesvědčit, že to dělá kvůli mně, ne kvůli sobě.

Ani jsem neposlouchala, co jí odpovídám. Když jsem se vzpamatovala, seděla jsem s telefonem v klíně a zírala do prázdna. Nevěděla jsem to jistě, ale měla jsem pocit, že Angelica už zase stojí přede dveřmi do sklepa a ukazuje na ně. Netečně jsem zírala z okna a sotva si všimla velkého ptáka, který narazil do skla, zlomil si vaz a v oblaku krve a peří spadl na trávník.

- KAPITOLA DRUHÁ -

Věci se nedějí všechny najednou, samozřejmě. Začínají postupně, změny probíhají nepozorovaně. Sotva si těch rozdílů všimnete, a když už se dají poznat, působí tak nepatrně, že je dokážete snadno přijmout, drobně jim přizpůsobíte svůj život. A pak dojde k jiné změně, velké, a vy se jí zase lehce přizpůsobíte. Žádný problém, kdepak. A další změna, další přizpůsobení, a tak to jde dál a dál, a než si to vůbec uvědomíte, žijete tak, jak byste nikdy předtím nehádali, ale teď vám to přijde normální. Váš život jako by vám už nepatřil, ale to vám nevadí.

Tím chci říct, že příznaky se samozřejmě neukázaly hned potom, co jsme se s Halem nastěhovali. To bych tam nezůstala.

Začalo to tím, že se kolem přemísťovaly věci, když jsem se nedívala. Nejspíš už to nějakou dobu trvalo, než jsem si to uvědomila. Pořád jsme ještě vybalovali, takže bylo snadné zapomenout, kam jsme co dali. A když jsme se konečně usadili, každý z nás předpokládal, že tu věc přemístil ten dru-